

„Urunk! Kérünk, adj tehetséget, lelki és testi erőt,

hogy közösségünket és templomunkat a Te dicsőségedre felépíthessük!”

MÉGIS

2012. nyárelő

A PÁTYI KATOLIKUS KÖZÖSSÉG LAPJA

www.ude.hu

Szent Imre Templom,
Páty

„Amit évek alatt felépítesz, lerombolhatják egy nap alatt,
MÉGIS ÉPÍTSI!” (Calcuttai Boldog Teréz)

Boldog II. János Pál pápa és az új templomunk

MIÉRT PONT II. JÁNOS PÁL PÁPA ?

Kötetekre rúg személyének méltatása, sem alkalmas, sem méltó nem vagyok újabb jelzők felsorolására. MÉGIS most, amikor az új templomunk elnevezéséről kell döntenünk leírom, miért gondoltam éppen Őrá.

Láthattuk egész pápai életútját, amivel megvalósította Krisztus gondolatát. Láttuk fiatalon és idősen lehajolni a gyermekekhez és megcsókolni az anyaföldeket. Meglátogatta az ezeréves keresztény országunkat. A kérdés nem az, hogy Ő méltó-e? A kérdés az,

mi méltók tudunk-e lenni nevét és segítségét kérni?

Ha az elhatározás közös, a fohász is legyen az !

Imádkozzunk közösen:

"Urunk, kérünk fogadd közösségünk szívből jövő imáit és segítsd törekvéseit!"

Add, hogy II. János Pál pápa épülő templomunk égi közbenjárója lehessen!"

Havas Vince

HÉT ÉVVEL EZELŐTT HUNYT EL BOLDOG II. JÁNOS PÁL PÁPA

- *interjú Slawomir Oder prelátussal*

2005. április 2-án tért vissza az Atyai Házba II. János Pál pápa, aki tovább él sokak szívében, mint ahogy erről Slavomir Oder prelátus, a boldoggá, illetve szentté avatási eljárás posztulátora tájékoztatta rádióinkat.

„Ma halálára emlékezünk, de az is igaz, hogy a keresztények számára a halál napja „dies natalis”, vagyis mennyei születésnap. II. János Pál sokak szívében tovább él és köztünk van, mint szeretett személy. Belépett szívkünkbe, belépett otthonainkba. Sok-sok lakásban ki van téve fényképe, áldásait igazoló pergamenek, közelségének számos jelével találkozunk. A legfontosabb azonban, hogy valóban sokak szívében tovább él. Ennek kézzelfogható megnyilvánulása a hívők szün-

telen áradata sírjánál, a Szent Péter bazilikában.

Egy másik jelenség, amely főleg tavaly boldoggá avatásának első évében terjedt el, ereklyéinek zarándoklata, amely spontán módon született. A madridi Ifjúsági Világtalálkozón állították ki a vérereklyéjét tartalmazó ampullát, amelynek zarándoklata tovább folytatódott nemzetközi szinten. Első állomása Mexikó volt, ahol megállt az ország minden egyházmegyéjében, majd ezt követte Kolumbia néhány egyházmegyéje. Jelenleg az ereklye Nigériában van.

Boldog II. János Pál jelenléte ilyen formában mintegy folytatja életében megkezdett tevékenységét, szolgálatának nemzetközi jellegét. A leginkább azonban az a bőséges szeretet tűnik szembe, amelynek magvait életében

hintette el. A fizikai jelenlét természetesen megszűnik az idő múlásával, de jelen maradnak a Boldog gondolatai, érzései, a szeretet, amelyet adott, és amelyet most visszkap az emberek szerető emlékezetében.

Pápaságának kezdő szavai: „Ne féljete, nyissátok ki, sőt tárjátok szélesre a kapukat Krisztus előtt!” – ma is rendkívül időszerűek. Ez az üzenet tette késztet és bátorít ma is, amikor az egyház számos nehézséggel néz szembe. A titka a pápa kiáltásának, amely a Szent Péter téren hangzott el: „Nolite timere!” – az, hogy hite Isten misztériumában gyökerezett. Gyakran mondta: „Az az ember, aki Isten előtt áll, aki Istenben elmerül, nem fél semmitől. Semmitől sem kell félnie”.

Arra a kérdésre, hogy hét évvel Karol Wojtyła halála után milyen emléket őrzött meg róla szívében, Oder prelátus a következőt válaszolta:

„Egy igaz, hiteles személy emlékét. Nagy intelligencia, nagy kultúra, de főleg mély spiritualitás jellemezte. Közel állt az emberekhez, figyelmet fordított mindenkire, képes volt meglátni azokat is, akiket mások nem vettek

észre. Olyan ember volt, aki rá tudta magát hangolni beszédpartnere érzelmeire. Fürkésző tekintettel behatolt az emberek szívébe és mindig megtalálta a megfelelő szót, hogy bátorítsa őket: a keresztény reménység lelkeségével nézzenek szembe az élettel”.

A posztulátor arról is tájékoztatott, hogy a boldoggá avatás pusztán egy állomás az eljárás folyamatában. A szentté avatáshoz nem szükséges az illető életének és erényeinek tanulmányozása, mert az már megtörtént a boldoggá avatás előtt.

Jelenleg „várjuk Isten újabb jelét, hogy előbbre haladhassunk a szentté avatási eljárásban, azt a jelet, amit egy újabb csoda jelent” – fejtette ki a lengyel prelátus. Számos jelzés érkezik a világ különböző részeiről olyan kegyelmekről, amelyeket Boldog II. János Pál közbenjárásának tulajdonítanak, és közülük néhány valóban figyelemre méltó – fejtette ki rádióknak adott interjújában Slawomir Oder prelátus, Boldog II. János Pál pápa szentté avatási eljárásának posztulátora.

Forrás: Vatikáni Magyar Rádió

BENEDEK PÁPA: AZ ÖNKÉNTES SZOLGÁLATBAN ÖNMAGUNKAT AJÁNDÉKOZZUK

A Kulturális Elkötelezettség Egyházi Mozgalma (MEIC) idén ünnepli alapításának 80., a Nemzetközi Önkéntes Szolgálat Keresztény Szervezeteinek Föderációja (FOCSIV) és a Keresztény Dolgozók Mozgalma pedig

40. évfordulóját. A jubileum alkalmából a Szentatya fogadta e szervezetek közel nyolcezer képviselőjét a vatikáni VI. Pál kihallgatási teremben.

Hozzájuk intézett beszédében a kultúra, az önkéntesség és a munka kap-

csolatáról szólt. Ezek a dolgok felbonthatatlan egységet alkotnak a katolikus hívő mindennapi tevékenységében, aki nemcsak a magán, hanem a közéleti szférában is ki akarja fejezni Krisztushoz és egyházához tartozását. A kultúra, az önkéntesség és a munka területét összekapcsolja az önjárandékozás. A kulturális tevékenység, elsősorban az iskolai és egyetemi oktatás szintjén, nem korlátozódik pusztán a technikai és az elméleti fogalmak átadására, hanem magába foglalja az önjárandékozást, szóban és a példaadás által. Az önkéntesség helyettesíthetetlen forrása a társadalomnak. Nemcsak javak átadását jelenti másoknak, hanem a konkrét segítség által önmagunk átadását a rászorulóknak. A munka pedig nemcsak az egyéni profitszerzés eszköze, hanem olyan tevékenység, amelyben a szolgálat lelkülete szerint érvényesítjük képességeinket szakmai tevékenységünkben akár a fizikai, a mezőgazdasági, a tudományos vagy más jellegű munka terén.

Mindezen túl a keresztények minden cselekedetét át kell, hogy hassa a szeretet – mutatott rá a pápa. Ez annyit jelent, hogy megtanulunk Krisztus szemével látni, és másoknak jóval többet adni a szükséges anyagi dolgoknál. Megajándékozunk őket egy tekintettel, a szeretet gesztusával. Ez az Istentől származó szeretetből fakad, mert először Ő szeretett bennünket. Az önátadás logikáját alkalmazzátok, és erről tegyetek tanúságot – kérte a Szentatya

az olasz keresztény mozgalmak képviselőitől. Áldozátok időtöket, képességeiteket, ismereteiteket és szakmai felkészültségeiteket, egyszóval figyelmezteket másoknak anélkül, hogy viszonzást várnátok érte. Ezáltal nemcsak jót tesztek másoknak, hanem felfedezitek a Krisztus logikája szerinti boldogságot, aki teljesen másoknak ajándékozta önmagát – hangsúlyozta XVI. Benedek.

A család az első hely, ahol megtapasztaljuk az ingyenes szeretetet. Ha ez nem történik meg, a család válságba kerül. A feltétel nélküli önjárandékozás a másik érdekében alapvetően nevelő jellegű tapasztalat ahhoz, hogy megtanuljunk keresztényként élni a kultúra, az önkéntesség és a munka viszonylatában is. Ahhoz, hogy valódi igazságosság működjön, szükséges az a kis többlet, amit csak az ingyenesség és a szolidaritás adhat meg – utalt a pápa a Caritas in Veritate kezdetű enciklikájában megfogalmazottakra.

Beszéde végén Benedek pápa arra hívta a szervezetek képviselőit, hogy kitartóan folytassák munkájukat mások érdekében. Ennek a tevékenységnek része az is, hogy rá kell mutatni az igazságtalanságokra, és tanúságot kell tenni azokról az értékekről, amelyekre az emberi méltóság épül, és elő kell mozdítani a szolidaritás érzését.

Forrás: Vatikáni Rádió,

Magyar Kurír

PÁLYÁZATAINK ÉS TÁMOGATÁSI KÉRELMEINK 2012-RE, TEMPLOMUNK ÉS KÖZÖSSÉGÜNK ÉPÍTÉSÉHEZ

Egyházközségünk saját forrásai elfogytak, így új templomunkat csak abból tudjuk építeni, amit támogatásként kapunk. Páty község 2010-ben alakult önkormányzati képviselőtestülete a korábbi testület által egyházközségünktől megvásárolt ingatlanokra igényt tart, így kívánatos volna azokból idén kiöltöznünk.

Egyetlen megmaradt saját forrásunk, melynek értékesítését szeretnénk megoldani, a Zsámbéki-kanyarban található összközműves telek, melyre vevőnk egyelőre nincs. Az ezzel kapcsolatos hirdetés honlapunkon (www.ude.hu) olvasható. Aki tud segíteni az értékesítésben, kérjük, jelezze.

2012-ben egyházközségünk és alapítványunk is több pályázaton indult, illetve többféle támogatásért is folyamodtunk.

Egyházközségünk még tavaly decemberben nyújtott be pályázatot a Székesfehérvári Egyházmegyei Hivatalhoz, melyben 65 500 000 forintot kértünk a gépészeti és elektromos alapszerelési, valamint az aljzatbetonozási, szerelvényezési, festési és mázolás munkák elvégzéséhez. Ezek a munkák nem teljes körűek, csupán az épület használatbavételéhez feltétlenül szükséges mértékűek. Idén május 10-én keltezett levelében Püspök atya arról tájékoztatott bennünket, hogy 30

millió forinttal tudja segíteni az idei évre tervezett munkálatokat.

A tavalyi 14 millió forintos állami támogatás után idén 57 609 665 forintos támogatási kérelmet nyújtottunk be az év elején még a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztériumhoz, ma már az Emberi Erőforrások Minisztériumához tartozó egyházügyi államtitkársághoz templomunk külső szigetelési és burkolási munkáinak folytatása, valamint egy emeleti hittanterem és a hozzátartozó vizesblokk és egy, a karitászcéljait segítő emeleti közösségi terem és a hozzátartozó vizesblokk, valamint egy földszinti mosókonyha kialakítása céljából. A kérelemre lapzártáig nem érkezett hivatalos válasz.

Egyházközségünk pályázatot nyújtott be Páty Község Önkormányzatához a nyári és a szilveszteri családostáborozás, valamint a pátyi karitás által szervezett nyári tábor várható költségeinek részbeni fedezete érdekében. A két egyházközségi táborhoz 200-200, a karitás nappali táborához 100 ezer forintot, összességében tehát 500 ezer forintot kértünk. Az összeg elnyerése jelentősen csökkentené a családokra háruló anyagi terheket. A pályázat elbírálása folyamatban van.

A Pátyi Római Katolikus Templomért Alapítvány idén két pályázaton is indult. A Nemzeti Együttműködési

Alapnál (korábbi NCA) nettó 359 176 forintra pályáztunk új lézernyomtató beszerzés, szóróanyagok továbbítására alkalmas borítékok nyomdai előnyomtatása és a templomépítés internetes népszerűsítésének finanszírozása tárgyában. Mint ismeretes, az eddigi nyomtatások, sokszorosítások valamennyi költségét a kuratórium két tagja, valamint a felügyelő testület egy tagja vállalta magára, csakúgy, mint a szóróanyagok címzettekhez való eljuttatásának költségeit. Ezen az áldatlan helyzeten változtatna a pályázaton elnyerhető támogatás. Sajnos itt az ÁFA nem kapható meg támogatásként, így – nyertes pályázat esetén – mintegy 100 ezer forint ÁFA önrészként kifizetésre kerülne.

Az alapítvány ugyancsak pályázatot nyújtott be Páty Község Önkormányzatához is, ahol szintén lézernyomtató és toner beszerzésére, továbbá A4 mé-

retű szóróanyagok nyomdai elkészítésére, valamint a szóróanyagok postaköltségeire igényeltünk 568 888 forintot, 63 210 forintos önrész vállalása mellett.

Az alapítvány mindkét pályázaton olyan működési költségre pályázott, mely az alapítói céllal összhangban, a templomépítés minél hatékonyabb népszerűsítését, az SZJA 1% minél hatékonyabb összegyűjtését célozza az építkezés javára.

A felsorolt pályázatok és kérelmek elbírálása folyamatban van. A támogatások elnyeréséhez szeretettel kérjük a Testvérek közbenjáró imáit, melyet ezúton is köszönünk – mindnyájunk nevében!

Páty, 2012. június

Kővágó István

A HÁZASPÁROK CSOPORTJÁNAK ELSŐ ÉVE

Tavaly, amikor a Szentlélek szeminárium befejeződött, a tapasztalat, hogy a Lélek közöttünk van és folyamatosan segíti mindennapi életünket útmutatással többünknek kézzel foghatóvá vált.

Én is éreztem, hogy jó lenne, ha folytatása lenne az összejöveteleknek. Bátorságom kevésnek bizonyult valamilyen összetartozást segítő csoport megszervezéséhez, de szerencsére a Reményi házaspár magáénak érezte ezt a feladatot, melyet ezúton is szeretnék

megköszönni nekik. Elindulni egy új dologgal sokszor nem könnyű.

Havi rendszerességgel találkozunk egymással. A közös imádság, beszélgetés mindig megerősít abban, hogy nem vagyunk egyedül. Isten gondoskodó szeretete és az egymásra fordított figyelem erőt ad a néha nehéz hétköznapokban.

Tanulhatunk egymástól, mélyül a hitünk, erősödik kapcsolatunk Istennel.

Ez is az a hely, ahol meghallgatásra találhatsz, ahol nem baj, ha sírsz, ha nevetsz. Szembesülhetsz avval, hogy nem vagy egyedi élethelyzetben. A másoknak is hasonló problémái vannak.

Minden alkalomra más készül egy adott témával kapcsolatban. Természetesen nem kötelező előadónak lenni. Érdekes megtapasztalni azt, hogy a keresztény ember életével kapcsolatos események: az elfogadás, a megbocsátás, a megítélés, a jócselekedet, a szeretet, az irgalom – és végtelenségig lehetne sorolni a helyzeteket – kiben milyen gondolatot indít el.

A beszélgetés végén egy összegzésben mindenki elmondja, hogy azon az estén mi az, ami megérintette őt. Mindig van új érzés, gondolat és bizonyos, hogy ez fejlődésünket segíti elő. Megtanulhatunk másképp látni dolgokat, próbálhatunk még inkább megfelelni Jézus tanításának. Sohasem tudhatunk eleget egymásról, a Biblia üzeneteiről. A csoporttalálkozók jó alkalmak ismereteink bővítésére, szemléletváltásra is.

Ezúton is szeretettel hívunk mindenkit, hogy a következő évben csatlakozzon hozzánk. Evvel is erősítsük közösségünket!

Miczinger Andrea

A MINISTRÁNSOK KÖZÖSSÉGE

„Urunk, adj tehetséget, lelki és testi erőt, hogy közösségünket és templomunkat a Te dicsőségedre felépíthesük!“

Új templomunk mit sem ér, ha nincs benne közösség. Lassan 15 év munkája kezd beérni. Kialakult egy komoly ministráns közösség. 15 évvel ezelőtt a beköltöző családok gyermekeiből a régi pátyi fiatalok vezetésével kezdődött el a ministráns élet fejlődése. Közben az első ministránsok felnőttek, elköltöztek, megnősültek, de folyamatosan volt és van utánpótlás. Jelenleg 22 ministráns van, egy-egy szentmisén 10-12 ministráns is szolgál. Most pénteken június 15-én volt a nyári szünet előtti hálaadó miséjük, illetve összejevetelük. 17-en jöttek el.

A szentmise után egy kis játék és süttögetés volt, majd megbeszéltük, mik is a hosszú távú célok, tervek.

A legtávolabbi cél, hogy a kis ministráns csapat a következő római ministráns világtalálkozóra eljusson. Ennek érdekében sokat kell dolgoznunk, tanulnunk, de a cél világos.

A nagyobbakkal igyekszünk tervezhető rendszeres programokat összeállítani, hogy erre a nagy feladatra közösen tudjunk felkészülni. Egyik cél, hogy ne csak a vasárnapi szentmisén szolgáljanak sokan, hanem minél többen jöjjenek el a pénteki szentmisére is, a szentmise után pedig valamilyen közös program legyen. Amíg a nappalok hosszúak, addig különböző játékok, amikor pedig rövidülnek, elkezd-

hetünk egy filmklubot, melyhez a filmek kiválasztásában Gábor atya is segítséget nyújt.

Ebben az évben tervezzük a ministránsokkal a kirchheimiekkel közösen, hogy egy hétvégén meglátogatjuk az Oktoberfest területét, amit néhány évvel ezelőtt már megtettünk. Tervezzük az őszi szünetre kerékpárral az etyeki filmsúdió meglátogatását. A további programokat a nagyobb ministránsokkal a nyár folyamán kidolgozzuk.

Miért is fontos a ministránsok nevelése? Én személyesen megtapasztaltam ifjú koromban, hogy mennyivel közelebb kerül az ember a szolgálat révén Istenhez. Sokkal jobban felkészül lelkiileg azáltal, hogy idejében ott kell lenni, elő kell készíteni az oltárt, készülni kell az olvasásra, feladatot kap mindenki.

A programok pedig segítik a ministráns közösség erősítését, az idősebbek átadhatják tapasztalataikat a fiatalabbaknak. Ha van elegendő ministráns, van lelki töltekezési lehetőségük, és ha sokan imádkozunk értük, talán előbb-utóbb ebből a közösségből is indulhat papi hivatás.

Már Szent Pál azt mondja, hogy "ezt a kincsünket törekeny cserépedényben hordozzuk". Ezért hangsúlyozza ma az Egyház, hangsúlyozza a pápa, hogy Isten népének közös felelőssége a hivatások ügye. És mindannyiunk számára fontos az is, hogy képesek-e válaszolni a fiatalok a Mester szavára, vagy pedig miattuk is megszomorodik a Mester, mint ahogyan a gazdag ifjú esetében, aki meghallotta a hívást, megérezte Jézus szeretetét, de sok mindenhez ragaszkodott, ezért megszomorodva továbbállt. S felelősek vagyunk folyamatosan a papi hivatások sorsáért, felelősek vagyunk azért, hogy papjaink ne fáradjanak bele az Úr Jézus képére és hasonlóságára alakulni, és eszerint élni.

Abból az ifjúkori ministráns- és imaközösségből, amelybe én is tartoztam, többen lettek papok, indultak különleges életutak. Ezért is tartom fontosnak ezeknek a fiataloknak az életét segíteni, őket közösséggé kovácsolni, még akkor is, ha jelenleg tágnak tűnik az életkori megoszlás.

Bátran jelentkezzenek 5-6 éves kortól a fiúgyermekek ministrálni, nem lehet elég korán elkezdni!

Schumicky András

SZENT TARZÍCIUSZ

AZ EUCHARISZTIA VÉRTANÚJA – A MINISTRÁNSOK VÉDŐSZENTJE

Az első és a második században a római császárok a keresztényeket üldözték. Nehéz kényszermunkára ítélték őket.

Az építkezéseknél akkor még nem használtak gépeket, hanem a keresztények kezükben cipelték a nehéz

köveket. A római katonák ostorral hajtották őket a gyorsabb munkára.

Ezeket a kényszermunkára ítélt keresztényeket látogatta meg a kis Tarzícusz. Az őrnek mindig finom bort vitt, hogy bemehessen a keresztények közé, és elbeszélgethessen velük a Jóistenről. Úgy érezte ilyenkor a kis Tarzícusz, hogy közös imádságuk erősíti bennük szenvedéseik között a keresztény hitet. Az őr sokszor csodálkozva kérdezte tőle:

- Mit tudsz ezekkel a keresztényekkel beszélni?

De a kis Tarzícusz megnyugtatta: nem számít, mit beszél velük, csak igya meg az általa hozott jó bort.

Közben odaérkezett a római százados. Azt mondta az őrnek, a császár ünnepi játékokat rendeztet, és szüksége volna keresztényekre, akiket a cirkusz vadállatai elé dobnának. Az őr ijedten felelte:

- Nagyon sürgős építkezési munkák várnak befejezésre...

De a százados még szólni sem engedte tovább, sürgette, mutassa meg neki a keresztényeket. Főleg fiatalokra van szüksége - azok jól tudnak védekezni a vadállatok ellen, és ez még csak fokozza a nép jókedvét...

A százados és az őr lementek a pincébe, ahol a fiatal keresztények voltak bebörtönözve. A százados kemény hangon válogatta ki a fiatalokat:

- Ezt add, meg aki ott ül, a mellette lévőket, azt a fiatalot ne feledd el!

Egy idős keresztény - Fábíusz - hal-
kan mondja a fiatal Cecíliusz nevű diakónusnak:

- Ez a tiszt keresztényeket válogat a közeledő cirkuszi előadásokra a vadállatok közé.

- Ó, bárcsak engem választana! Boldog lennék, hogy életemet adhatom Jézusért, a hitemért, hiszen már egy éve hordom ezeket a láncokat - mondja Cecíliusz.

- Holnap, ha Tarzícusznak sikerül bejönni hozzánk, elmondjuk neki, mi készül.

Tarzícusznak sikerült ismét bejutnia a keresztények közé. Az idős keresztény mondja:

- Figyelj jól, Tarzícusz! A közeli napokban sokan közülünk meg fognak halni.

- Mit tehetek?

- Értesítsd erről a pápát, és ha lehet, hozd el nekünk még egyszer az Oltáriszentséget!

- Nyugtasd meg társaidat, sikerülni fog, meglátod!

Tarzícusznak sikerült a megkettőzött őrség között elhagynia a börtönt.

- El kell futnom a pápához...

Több germán őrt állítottak a keresztények közé. Ezek figyelmeztették a fiatal keresztényeket:

- Ne próbáljatok szökni, hanem induljatok a Kolosszeum pincéibe, pa-

rancsot kaptunk a szökevények megölésére...

A pápa a keresztény papokkal a katakombákban tanácskozott. Ott tartották az istentiszteleteket is. Fájdalommal mondja az egyik keresztény pap:

- Szentatyá, nincs semmi remény, hogy megmentjük testvéreinket, akik a börtönben vannak, a haláltól.

- El kell juttatnunk hozzájuk az Úr Testét, az Oltáriszentséget, hogy erők maradjanak a küzdelemben. De állandó felügyelet alatt vannak, szinte lehetetlen még a közelükbe is jutni.

Ekkor egy fiatal pap a pápához fordult:

- Elmegyek én, Szentatyám, bemutatom ott a szentmisét a börtön pincéjében, és ha nem tudok onnét kikerülni... hát ottmaradok...

- Isten nem azt parancsolja, hogy keressük a vértanúságot, hanem csupán azt, hogy elviseljük. Ez nem bátorság kérdése, hanem az okosságé. Szükség van még rád itt a szabadon élő keresztények között, hisz olyan kevés pap van már...

Tarzícius futva érkezik a pápához:

- Szentatyám, egy szakasz katona közeledik a Via Appián. Menjünk le gyorsan a katakombába!

- Szentatyám, gondolkozott azon, hogyan lehetne eljuttatni az Oltáriszentséget haláraitélt testvéreinkhez?

- Igen, de túlságosan erős az őrség.

- Szentatyám, ahova nem tud bejutni egy felnőtt, oda még beférkőzhet egy gyermek.

- Légy jó, Tarzícius, holnap szentmise után határozunk.

Másnap a pápa a katakombákban szentmisét mondott. Így imádkozott:

- A mi Urunk, Jézus Krisztus Testének és Vérének vétele ne váljon ítéletünkre és kárhozatunkra, hanem szolgáljon testünk és lelkünk javára, és biztosítsa az örök jutalmat, a mennyországot!

Szentmise után a pápa odaadta az Oltáriszentséget a kis Tarzícusznak:

- Fogd, Tarzícius! Ebben a kis zacskóban van az Eucharisztia. Az Úr, akit viszel, oltalmazzon téged, fiam! Indulj Isten nevében!

Tarzícius kijött a katakombából, és így imádkozott magában:

- Uram, boldogan viszlek haláraitélt testvéreim közé. Olyan boldog vagyok, hogy így a szívemhez szoríthatlak Téged! Nagyon szeretlek Téged, és ha elfognának, boldogan adnám én is fiatal életemet Érted!

Sokan haladtak a Via Appián, mint minden reggel. Senki sem figyelt fel erre a gyermekre, aki az út szélén bandukolt, keze keresztben a mellén...

Az út egyik részén fiatal fiúk játszadoztak. Így beszélgettek:

- Ostobaság lenne iskolába menni ma, a cirkuszi játékok előtti napon.

- Fogadni mernék, Tarzíciusz lesz az egyetlen, aki menni fog...

- Tudjátok, Tarzíciusz be akar vágódni a tanárnál.

- Irigyled, hogy jobban tanul, mint te? - így a másik fiú.

- Csak nem gondolod, hogy az a keresztény jobban tanulna, okosabb lenne nálam? Azt már nem!

- Honnét veszed, hogy keresztény? - kérdezték tőle.

- Csak úgy! Kitaláltam!

- Nézzétek, ott jön Tarzíciusz! Hívjuk ide! Tarzíciusz! Tarzíciusz! Jöjj közénk!

- Nézzétek, megy az iskolába!

- Hé, Tarzíciusz, gyere közénk, ne menj iskolába!

Tarzíciusz odaért hozzájuk. Rögtön megállítják:

- Haggy fel már azzal a mintadiák szereppel! Maradj itt, játssz velünk!

- De én nem iskolába megyek, egy megbízásnak kell eleget tennem.

- Ugyan, hagyd már ezt a megbízást! Nekünk pontosan egy személy hiányzik, hogy kedvenc játékunkat elkezdhessük. Itt kell maradnod, dögönyözzük meg jól!

A gyerekek észrevették a kis vászonzacskót Tarzíciusz kezében.

- Mi ez a kis tarisznya, ami a tunikád alól kilibbent?

- Hagyjátok, semmi olyan, ami rátok tartozna...

- Ide figyeljétek, fiúk, ha Tarzíciusz keresztény, akkor ebben a kis vászon-tarisznyában van az a titok, amiről annyit hallottunk beszélni.

- Tarzíciusz, felelj, keresztény vagy?

- Hagyjátok békén elmennem!

- Előbb azonban meg kell mutatnod, mi van abban a kis vászonzacskóban!

Tarzíciusz ott akarja hagyni őket, közben mondja:

- Nem hagyom, hogy hozzányúljatok!

- Essünk neki valamennyien, rajta!!! Erővel vegyük el tőle!!!

Megragadják a kis Tarzíciuszt.

- Tartsátok erősen!

Ő így imádkozik:

- Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod...

- Mit morog ez?

A gyerekek elkezdik ütni a kis Tarzíciuszt.

- Te, te keresztény kutya, tedd, amit mondunk! A keresztények titkát akarjuk látni!

- Ehhez a zacskóhoz nem nyúlhatok, még akkor sem, ha meghalok!

Erre a földre lökik a kis Tarzíciuszt, rugdossák, bottal verik, közben mondják:

- Leckéztessük meg alaposan! Nincs kegyelem a keresztényeknek! Verjük a fejét kővel! Lássunk neki! Rajta, nesze, nesze, te keresztény!

- Üssétek ezzel a kővel a fejét! Addig verjük a fejedet, amíg kikészülsz!

- Nem baj, nem számít, megvédem Istenemet, Jézusomat, életem árán is!

- Akkor hát keresztény vagy? A keresztények titkát rejtegeted? Ide kell adnod!

Tarzícius az ütésektől kimerülten, de mégis erősen tartja kezével az Oltáriszentséget rejtő kis zacskót.

- Látod ezt a követ a kezünkben? Ha nem adod oda a kis zacskót, ezzel ütjük a fejedet! - és arcába vágják a követ.

A kis Tarzícius halkan imádkozik:

- Jézusom, segíts, hogy erős legek! Bocsáss meg nekik, adj erőt nekem!

Közben tovább ütik a fejét, arcát a nehéz kővel.

Egy római százados észrevette a kiabálást, és gyorsan odafutott.

- Mi történik itt? Megőrültetek?

- Százados, ez keresztény, aki a keresztények titkát tartja magánál!

- De hiszen ez Tarzícius, akit sokszor láttam a foglyok között, akik kényszermunkát végeznek... Igen, ő az. Megöltétek, zsványok!

- Fussunk el gyorsan! - kiáltják, és elmenekülnek.

A százados a kis Tarzícius fölé hajolva kérdezi:

- Kisfiam, hallasz engem?

A kis Tarzícius elhaló hangon felel:

- Te vagy az, százados? Nincsenek itt már a többiek?

- Nincsenek, elmenekültek.

- Nézz ide... nálam az Úr... el kellett volna vinnem testvéreimhez, akiket holnap a vadállatok elé visznek halálra.

Meghatódva felel a százados:

- Elviszem én, majd én elviszem, kis Tarzícius!

- De ha észrevesznek, azt hiszik majd, hogy te is keresztény vagy, és megölnék téged is...

- Nem számít, kis Tarzícius, mert ettől a perctől kezdve én is kereszténynek érzem magam.

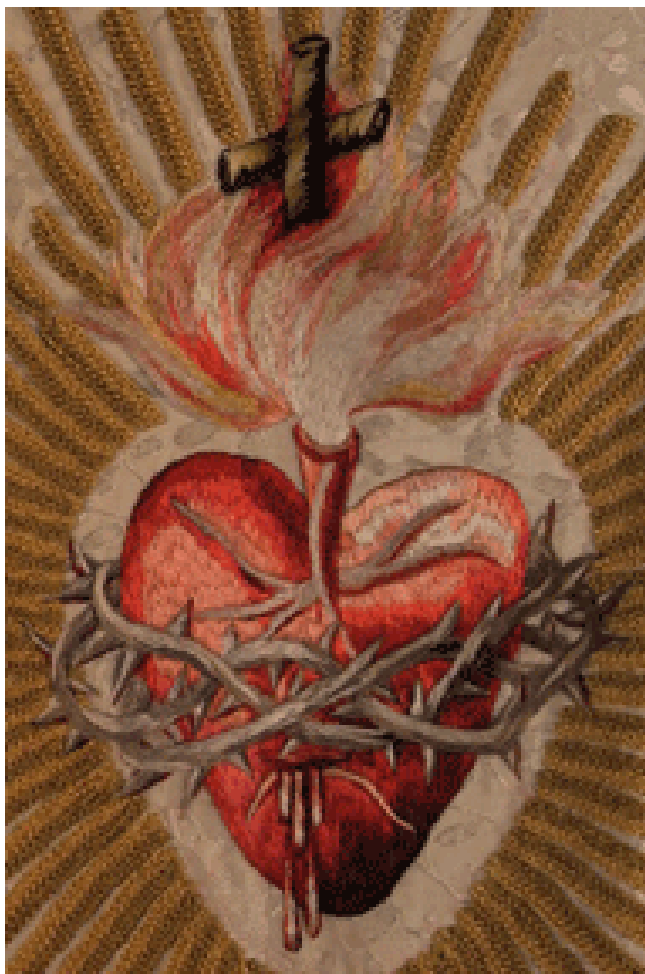
- Köszönöm, suttogja Tarzícius - az Úr legyen veled - imádkozni fogok... imádkozni fogok érted...

A százados karjaiba vette a kis Tarzíciust, aki már nem lélegzett. Így imádkozott, karjaiban a kisfiúval:

- Uram, fogadd el kis testvéremnek, Tarzíciusnak áldozatát... tégy engem is képessé arra, hogy megvédjem a mennyei titkot, ilyen erővel, ilyen tűzzel! Segíts, hogy méltók legyünk ehhez a kis vértanúhoz életünkben! Ámen

Forrás: Ministránsok honlapja

A JÉZUS SZÍVE TISZTELETRŐL

A Jézus Szíve-tiszteletet főleg az "első pénteki nagykilenced" gyakorlata révén ismerjük.

"Isten szeretete Jézus kereszten átszűrt Szívében nyilvánult meg, és viszontszeretetet hoz létre" (XVI. Benedek pápa).

A középkorban már kimutatható volt bizonyos körökben a kifejezett Jézus Szíve tisztelet, különösen a "német misztikusoknál" (1250-1350). Elmélkedésük anyaga az Énekek éneke: az Egyház, mint Krisztus jegyese. A jezsuiták és a karthauziak átvették a Jézus Szíve tiszteletet, és elterjesztették az Egyházban.

Ebbe kapcsolódtak be Alacoque Szent Margit látomásai (1673-75), melyekben Jézus különösen az emberi hátlátlanságot fájlalta, s a Szív tisztelőitől engesztelést, a hónap első péntekjén gyónást és áldozást kért.

Szent Margit így vall az első látomásáról:

« Ő azt mondta nekem : - **Isteni Szívem szenvedélyesen szereti az embereket, és különösen téged, olyannyira, hogy már nem tudok megelégedni azzal, hogy lángoló érzelmeim önmagamba zárva maradjanak, ki kell áradniuk az emberekre általad, és meg kell nyilvánulniuk a számukra, hogy gazdagodhassanak azokkal az értékes kincsekkel, melyeket most felfedek előtted, és amelyek magukban hordozzák a megszentelő és szükséges kegyelmeket az emberek számára ahhoz, hogy megmeneküljenek a kárhozattól.**»

A Szent Szív tisztelet terjedésében nagy szerepe volt Alacoque Szent Margit gyóntatójának, a jezsuita páter Colombière-nek.

Jézus célja az, hogy nemes, érzelmeiben gazdag, bensőséges, baráti kapcsolatra léphessen velünk. Ennek - a dolog természeténél fogva - bizonyos hitéleti gyakorlatokban is meg kell mutatkoznia. Ebben Jézus maga van segítségünkre: szeretetének viszonzását kérve kilenc egymás utáni első pénteki

szentáldozást ajánl. A maga részéről pedig így szólt: "Szívem irgalmában megígérem, hogy mindazoknak, akik e kérésemet teljesítik, megadom a végső bűnbánat kegyelmét; nem halnak meg a nekik szükséges szentségek nélkül."

Az Egyház hivatalos liturgiája mindaddig tartózkodó maradt, amíg a Jézus Szíve teológiája nem volt kidolgozva. XIII. Kelemen pápa (1758-69) 1765-ben engedélyezte a lengyel püspököknek, hogy bizonyos keretek között bevezessék Jézus Szíve miséjét és officiumát. IX. Pius pápa Jézus Szíve ünnepét az egész Egyházra kiterjesztette. XIII. Leó pápa (1878-1903) 1899-ben hagyta jóvá a Jézus Szíve litániát az egész Egyház számára. XI. Pius 1928-ban a Miserentissimus Redemptor enciklikában már összefoglalást adott a Jézus Szíve tisztelet teológiai alapjairól. XII. Pius pápa (1939-58) a Haurietis aquas enciklikájával emlékezett meg a 100 évvel korábban bevezetett ünnepről.

Főünnep a pünkösdi utáni 2. vasárnapot (úrnap nyolcadát) követő péntek (az egyházi év utolsó változó ünnepe). Ezen kívül a Jézus Szíve tisztelet ideje **minden elsőpéntek és a június hónap.**

A Jézus Szíve tiszteletben magát az Istenembert, magát Jézust ünnepeljük, de úgy, ahogy szívének szeretetét kifejezte. A személyes egység révén Jézus egész embersége az isteni személy kifejezője. Az egyházi dokumentumok szerint a szív nem pusztán jelképe Jé-

zus szeretetének, hanem valóságos emberségének kifejezése, melyet áldozatul adott értünk. A testben megnyilvánuló személyesség belső központja, ahol a személyes elhatározások és a külső kapcsolatok megszületnek.

A Jézus Szíve tisztelet megnyilvánulási formái: az engesztelés, a viszontszeretet, Krisztus követése és önmagunk följajánlása. Az engesztelés lényegében bekapcsolódás abba az engesztelésbe, amelyet Jézus mint főpap az Atya elé visz, de az ellene elkövetett sértés jóvátétele is.

Önmagunk följajánlása azt fejezi ki, hogy egyesülni akarunk a szeretettel, mellyel Isten szerette a világot, és minden fáradozásunkat, munkánkat, szenvedésünket ennek érdekében tesszük és viseljük. Kerülni kell, hogy az ájtatosság elszakadjon a teljes Istenembertől, és csak a szívre, mintegy jelképre irányuljon.

Szent Margit volt az első, aki a Szent Szív különös oltalmába ajánlotta magát. E följajánlást később egészen napjainkig jámbor egyének és közösségek, városok és nemzetek követik. XI. Pius pápa (1922-39) az Egyházat is Jézus Szíve oltalmába ajánlotta.

Jézus 12 ígéretet tett Alacoque Szent Margiton keresztül a világnak, amelyekben megmutatkoznak azok az irgalmak, amelyeket Jézus Szíve tesz azok javára, akik hittel szeretik, tisztelik és szolgálják **AZ Ő ISTENI SZÍVÉT.**

Az ígéretetek a következők:

1. Megígérem - mondja az Úr -, hogy megadom nekik az állapotbeli kötelességeikhez szükséges összes kegyelmet.

2. Megadom és megőrzöm a békét családjaikban.

3. Minden bánatukban, szomorúságukban, gondjaikban megvigasztalom őket.

4. Életükben, de különösen átváltozásuk (haláluk) óráján biztos megmenekülésük leszek.

5. Kiárasztom bőséges áldásaimat minden vállalkozásukra.

6. A bűnösök Szívemben megtalálják az Irgalom forrását és végtelen tengerét.

7. A bágyadt, lanyha, erőtlen lelkek Szeretetre fognak gyűlni.

8. A buzgó lelkek rövid idő alatt tökéletességre jutnak.

9. Meg fogom áldani azokat a házakat, amelyekben Szívem képét kifüggesztik és tisztelik.

10. A papoknak meg fogom adni a kegyelmet, hogy a legkeményebb szíveket is megindítsák, és megérintsék.

11. Azok nevei, akik ezt az ájtatosságot terjeszteni fogják, Szívembe lesznek írva.

12. Mindazok számára, akik 9 egymás után következő hónap első péntekjén áldoznak, megígérem a végső megtérés ajándékát; ők nem velem ellenségeskedésben fognak átalakulni (meghalni) , hanem megkapják a Szentségeket, és Szívem biztos menedékük lesz a végső pillanatban.

A PÁTYI SZENT IMRE TEMPLOM

Mindenki tudja, hogy Páty védőszentje Szent Imre herceg, de kevesen tudjuk, hogy valójában a temetői kápolna a Szent Imre templom. Ezért kicsit utánajártunk történetének, melynek kutatásában Rokolya Péter sokat segített és ezt ezúton is köszönjük neki.

A pátyi temetőkápolna építésének ideje 1778-1780 körülre tehető. A skót (bécsi) bencések apátja Pointner Beno építtette.

A mater (Kis-)Torbágy canonica visitatio szerint

„1778-ban Páty filián még nem volt kápolna, itt szentmisét sem mutattak be. A hívek lélekszáma mindössze 51 volt.”

Szevoldt János kistorbágyi plébános viszont, aki 1783-ban kapta meg a torbágyi beneficiumot, a parókiáján lévő kápolnáról szóló jelentésében már beszámol a pátyi kápolnáról. Sajnos jelentéséről hiányzik a dátum. Beszámol arról, hogy „a kápolnát a telki apát építtette toronnyal, jó anyagból Szt. Imre tiszteletére.”

Egy 1805. évi bejegyzés szerint „Páty filia templomáról a telki apátság

gondoskodik. Szerkezete jó állapotban van. Meg van áldva. Egyetlen oltárának védője Szt. Imre. A templom jó karbantartásáról a telki apátság gondoskodik. A temető a falun kívül fekszik, de határos a templommal, benne fakereszt áll."

1817-ben már arról is tudósít az irat, hogy „Páty filia templomának tornyában, mely éppúgy, mint a templom jó anyagból emeltetett, 3 harang függ, legnagyobb 233 fontos, Szt. István királyé, középső 110 font Szt. Józsefé, legkisebb 67 fontos az Üdvözítőé. A főoltár képe Szt. Imrét ábrázolja. Hívek lélekszáma: 103."

Ennek az oltárképnek a másolatát lehet ma látni a jelenleg használt templomunkban. Hamarosan átkerül ismét eredeti helyére a „temetői kápolnába”.

1845-ben a „hívek lélekszáma 165."

1939-ben Szabó Pál pátyi lelkész az alábbiakat írta "A Pátyi római katolikus templom történetének vázlatos összeállítása" c. munkájában:

"...Megáldásának nincsen nyoma. Szintén a bécsi bencések titka. Patrónusa Szt. Imre herceg, annak búcsúja egyedül és az oltárkép is őt ábrázolja, amint Szt. István elviszi Pannonhalmára a bencésekhez és megcsókolja őket... Az orgona ezüst sípjából még vagy 4 szép példány megvan." Tehát már ekkor sem volt teljes. Ekkor már a "Padlás"on (csak) 2 harangfej van, két nagyharang maradványai... A háború után csak egy kis lélekharang maradt

meg, fél mázsa súlyú, amit 1777-ben Budán öntöttek, magyar szentekkel díszítve. 1936 őszén az egyházközség 3 mázsás új harangot öntetett Szent Imre tiszteletére, gyűjtésből."

A Jakobey Károly által festett 19. századi oltárképe is patrónusát, Szent Imrét ábrázolta, ám ez a kép a háborúban megrongálódott.

A képet 1953-ban püspöki rendeletre helyezték el a Székesfehérvári Egyházmegyei Múzeumban, akkor ugyanis nem tartották sem biztosan megoldhatónak, sem finanszírozhatónak restaurálását.

2007-2008 folyamán sikerült ezt elvégeztetni komoly ráfordítással – ma az Egyházmegyei Múzeum kiállításában látható a kép.

(Az összeállítás bécsi bencés és székesfehérvári egyházmegyei levéltári anyagok alapján készült.)

MÉGIS

A pátyi katolikus közösség térítésmentesen terjesztett időszaki kiadványa.

Megjelenik évente négy alkalommal.

Felelős szerkesztő: **Reményi Judit**

(judit@remenyicsalad.hu)

www.ude.hu

Közösségünket érintő értékes írásokat szívesen közlünk

Nyomda: **SCH-ps Kft.**